

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἔννενηντα ἕνα,
πάντα κθε χρόνο τὰ συνειθημένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥομπὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίη,
κι' ὅταν ἔγω ἔβηνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ σὺν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἔργας νόμιμα κι' ἄνευτον.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δοῦσεν καὶ μόνον.

γιὰ τὰ ἔνα ὅμοια μέρη, — δεκαπέντε καὶ ἑστὶ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλον ἂν κρατῆς, — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποτε τὸν παρὰ δὲν αἰδῆ: — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ,
Γιὰ τὴ σφρα καὶ τὴ μάρκα — κάθε φύλλον μιὰ δέκαρτα.

Μηνὸς Μαρτίου ἕκτη καὶ δεκάτη,
μυθεῖνται ὁσπουδαῖοι ἑστὸ Παλάτι.

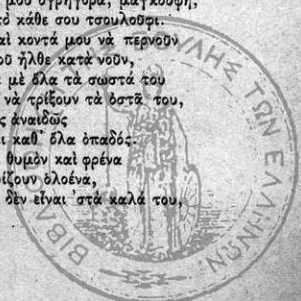
Πούτνος τριάντα τέσσαρα καὶ μὲ τρακόβ' ἀκόμη,
ἀπὸ ψοφίμια μπόλικά μοσχολοῦσι οἱ δρόμοι.

Ἐνας κλητὴρ χωρὶς στολὴν μὲ τὸν ρεμβῶδη Φασουλῆν.

(Ἐκεῖ ἑστὸ Κοιμητήριον ὁ Φασουλῆς ρεμβάζει
καὶ κάθεται σιωπηλὸς καὶ ὀστρον κατεβάζει,
ὅταν κλητὴρ μὲ φράγκικα ἐμπρὸς τοῦ σταματῆ
καὶ μ' ὄφως αὐστηροτάτων τὸν Φασουλῆν ρωτᾷ.)

Κ. — Ἐἰ πατριώτη, δὲν μοῦ λῆς τί κάνεις αὐτοῦ πέρα;
Φ. — Φιλοσοφῶ μὲ τοὺς νεκροὺς καὶ κοπανῶ ἀέρα.
Κ. — Αὐτὰ τὰ χάλτσια δὲν περν: ὄν σ' ἔμένα, βρὲ ζαγάρι.
Φ. — Μὴ μὲ συγχύζεις κι' ἄφες με νὰ βλέπω τὸ φεγγάρι.
Κ. — Τί θέλεις τὰ μεσάνυχτα εἰς τὰ Νεκροταφεῖα;
Φ. — Τῶν τεθνεώτων, κύριε, μ' ἄρισ' ἡ συντροφία,
κι' ὅταν ὁ πέπλος τῆς νυκτὸς ἐξαπλωθῆ ἑστὴν γῆν
ἐδῶ ἑστὸ Κοιμητήριον ἐμβαίνομι μὲ σιγῆν
νὰ δῶ ἂν ἔχη ὁ Φανὸς τῶν πεθαμμένων λαδί,
ἢ ἂν ἀφίνοιν τοὺς νεκροὺς μονάγους ἑστὸ σκοτάδι.
Ἐκτός δὲ τούτου σήμερον εἰς τῆς νυκτὸς πᾶς αἶρας
ἐπεκίθην πῶς ἐσίμασε κι' ἡ τελετὴ τῆς Λαύρας,
καὶ ἴλλα τοὺς προγόνους μοῦ μὲ λόγια καὶ φουσκῶσω
καὶ πάλιν, ὅπως πάντοτε, ἑστὸ πόδι νὰ σηκῶσω
τὰ γιγαντώδη φάσματα τσοσούτων προκατόρων
ν' ἀκούσω τὸν ἐξάψαλλον τῶν ἐθνικῶν ῥητόρων.

Κ. — Βρὲ ἄφρισε, παληάνθρωπε, αὐτὰ τὰ παραμύθια,
κι' ἄπάνω σήκω γρήγορα καὶ λέγε τὴν ἀλήθεια.
Φ. — Σου λέγω πάλιν, ἀδελφέ, πῶς μιὰ φορὰ τὸ ἔτος
καλοῦμαι τοὺς προπάτορας ἐγὼ κι' ὁ Περικλῆτος,
μὰ κάποι' ἔργεται μ' ἐμᾶς κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων,
κι' ἀνίσταται ἕκ τοῦ τάφου του πᾶς πρόγονος παντλήμων,
καὶ σὺν ἰδῆ τῶ μούτρα μας καὶ τᾶλλα τὰ καλὰ μας
γυρᾷς μὲς ἑστὸ μνημα του μὲ ἀνοικτὰς παλάμας.
Κι' ἂν θέλεις στάσου νὰ τοὺς ὄης πῶς θάβηγ ἕνας ἕνας
μὲ ἄρματα βαρύθουπα καὶ τρίχας ὀρθωμένας.
Κ. — Ἡ τὴν ἀλήθεια λέγε μου ὀργήγορα, μαγκούφῃ,
ἢ θὰ σοῦ βγάλω σύρριξα τὸ κάθε σου τσουλοσφι.
Φ. — Ἐνῶ δὲ ἄρμισαν σκία κοντὰ μου νὰ περῶν
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μοῦ ἴληθε κατὰ νοῦν,
ποῦ ἑστὴν Βουλὴν ἐκήρυξε μὲ ἄλα τὰ σωστά του
πῶς εἰς τὸν τάφον ἤθελαν νὰ τρίζουν τὰ δατὰ του,
ἂν ποτὲ τὸν ἔλεγε κανένα ἀναίδως
πῶς τοῦ Τρικοῦπῃ φαίνεται κατ' ἄλα ὀπαδό:
Τοιαῦτα ἔμερμηρίζα κατὰ θυμὸν καὶ φρένα
ὀπτόταν ἤκουσα ὀτᾶ νὰ τρίζουν ὀλοένα,
ἐσκέπηθν ὀε πῶς ὁ νεκρὸς δὲν εἶναι ἑστὸ καλὰ του.

και για να τρέξουν Ξαφνα τα κούφια κόκκαλά του,
θα είναι βέβαια κι' αυτός με το Κορδόνι φίλος,
και 'στου Τρικούπη τόνομα εξύπνησε όργιλος.

K.—Σε συλλαμβάνω, μασκαρά...

Φ.— Γιατί;

K.— Γι' αυτό που ξέρεις.

Φ.—'Εάν μὲν έπαισα καλώς, άλλέως τι με δέρεις;

K.—'Εσὺ δὲν είσαι, γάιδαρε, ποὺ μ' άλλους τρεῖς
[άντάμα

της Βασιλίσσης έστειλες με τρόπο ένα γράμμα,
και χρήματα έγύρευες να στείλ' ιδιαίτερος
διά χειρός του Μεσσαλά σ' αυτό εδώ το μέρος;

Φ.—Βρέ άντε ξεφορτώσου με...

K.— Σκασμός και μη' μιλήσης...

εσὺ, μωρέ, δὲν έγραψες κρυφά της Βασιλίσσης

πώς είσαι τάχα χωρικός από την Μανωλάδα

κι' αν δεν σου στείλη χρήματα, ν' αφήση την 'Ελλάδα;

Φ.—Μπα! σε καλό σου, αδελφέ...

K.— Μή τον κουτό μου κάνης.

Φ.—Βρέ πήγαive τον δρόμο σου και μη με χολοσκάνης.

K.—Κανένα φοβσκο 'ξαφνικό 'στα μούτρα σου θ'
[αποτράφη.

Φ.—'Εγὼ εις την Βασιλισσαν τέτοια κακά να γράψω,

ποὺ είμαι δούλος της πιστός και χάνομαι μαζί της;...

εγὼ, μωρέ, κι' αν φαίνωμαί του δρόμου ψυμοζήτης,

κι' αν από πετνα χάποτε με 'δης να λαμπικάρω

κι' αν με πετάξουν σαν σκυλλ' στ'ων σκουπιδιών το κάρο,

ποτέ από τ' Ανάκτορα λεπτό δὲν θα γυρέψω...

K.—Μοσ είπαν, αν αντίσταθης, 'στο ζύλο να σε ρέψω.

Φ.—'Εγὼ, μωρέ, μηδενιστής, όπου κούλι 'στο χόωμα,

να με πατη ὁ Βασιλεὺς και να με κάνη λθώμα;

εγὼ, μωρέ, ποὺ ζυνησα τον ρέκτην Βασιλέα

εις θλας του τὰς εορτὰς και τα 'Ιωβιλάτα,

κι' εθαύμασα τὸ πνεύμα του και τὸ λεπτόν του σκώμμα

και τόσα προτερήματα και ἀρετὰς ἀκόμα;

'Εγὼ, μωρέ, μηδενιστής κι' ἀνάρτης μαχαιράς,

ποὺ εγίνα θεότερellos σχεδὸν εκ της χαρὰς,

ὅποταν μ' εδεδείωσαν με γλώσσαν πειστικὴν

πὼς ξέρει ὁ Διάδοχος και την Λειτουργικὴν,

κι' ἀργότερα σαν έμαθα πὼς παίζει μανδολίνον

εις μέσην έμακάρισα τὸ μέλλον των 'Ελλήνων;

'Εγὼ, μωρέ, μηδενιστής κι' ἀνάρτης φλογερός,

ὅποδ κανέναν της Αὐλῆς δὲν μωσφυγε χορός,

και πάντοτε με δέχονται ὡς πρώτον εν τοῖς πρώτοις

δλ' αἰ κυρία της τιμῆς κι' αυτός ὁ Κουντωώτης;

'Εγὼ, μωρέ, μηδενιστής, Ζαίν-Ζούστ και Ροδωσιπέρως,

ποὺ με φλογίζει ὁ γλυκὺς της Βασιλείας έρωσ,

και μ' έστειλαν και δίπλωμα ιππότου λαμπροτάτου

με την χρυσὴν ὑπογραφὴν του Μεγαλειοτάτου;

Εγὼ, μωρέ, ποὺ είμπορῶ να βγαίνω δίχως ρουχο

και να πουλήσω κάθε τι και την γαϊδορα ποδχω,

και Διογένης των ὁδῶν να μείνω ψωραλέος,

για να μη λείψῃ ὁ λουφὸς του φίλου Βασιλέως;

'Εγὼ, μωρέ, μηδενιστής, ποὺ με ψωμι κι' ἀλάτι

μπορῶ να στέχω σαν σκοπὸς ἀπ' εἶω 'στο Παλάτι,

χωρὶς καν λόγον βλάσφημον να σκούζω και ἀράν,

κι' ἐπὶ τα ὅπλα να καλῶ ἀμέσως την φρουράν,
κι' αν μόνον ἀπὸ έντομον εκ των αὐθαδεστάτων
ἐνοχληθουν τα πρόσωπα των Μεγαλειοτάτων;
Και τί με μέλει, αδελφέ, αν πρό τοσούτου χρόνου
την Μανωλάδα νέμεται τὸ κόσμημα του θρόνου;
κι' αν δώσουν 'στον Διάδοχον δεκάτη Μανωλάδες,
μὰ δὲν θα λείψουν και για με η' ζανεικαὶς βελλάδες.

'Εγὼ πιστός ὑπήκοος την κεραλήν μου κλίνω,
αν δὲ ὁ θρόνος τὸ ζητή και τὸ πογγί μου λύνω,
και τὼρ ἀγάλλομαι κι' εγὼ, τὸ ἄχθος της ἀούρησ,
ποὺ τελετάρχησ έγινε ὁ κύριος Βουδούρης,
και με την ράβδον την χρυσὴν, ποὺ κατὶ τί σημαίνει,
την ποιμὴν την Βασιλικὴν κι' ἐμένα θα ποιμαίνη.

K.—Βρέ τείναι τότα ποὺ μου λές;...

Φ.— Σὺ μιλῆσα σωστὰ,

και μη καθόλου των νεκρῶν ταράττης τὰ ὀστά.

K.—'Εχω ρητὴν διαταγὴν νάθῳ να σὺ συλλάβῳ.

Φ.—'Εμένα τὸν Βασιλικὸ, του Παλατιου τὸν σκλάβο;

K.—'Εσένα τὸν μηδενιστή, τὸν ψωροδιακονιάρη.

Φ.—Ποιός, αδελφέ, σ' έπούλησα για πράσινο χαδιάρη;

K.—'Εκεινος είσαι...

Φ.— Ποιός, μωρέ;...

K.— Ποὺ έστειλες τὸ γράμμα.

Φ.—Πὼς θα γλυτώσω ἀπ' αυτό τὸ φρικαλέον δράμα;

'Εγὼ δὲν είμαι, μάτια μου, εκείνος ποὺ γυρεύεις,

και ἀρησέ με ἥσυχο κι' ἀδικως μη με ρέβης.

K.—'Εγὼ μ' αὐτὰ τὰ φράγικα σου έκανα καρτέρι

κι' ἐνόησα πὼς τριγυρνὰς σ' αὐτὰ εἶω τα μέρη

να 'δης αν η Βασιλισσα σου έστειλε παραδες...

Φ.—'Ὁ συμφορα ἀνέλπιστοι σ' εμάς τοὺς φουκαράδες!

Δὲν πᾶς, μωρέ, κωλόκουρο να πάρης της 'Αρχόντως,

ἀλλ' αἰκία φορτώνεσαι στην ράχη του τυχόντος,

και μυστικούς μηδενιστὰς κι' ἀνάρτας ὄνειρεύεσαι;

φτοὺ! φτοὺ! ἀλὰ μετλιάβεριν, και άντε να κου-

[ρεύεσαι.

K.—Μωρέ ἀκόμη τσαμπουνῆς και ἀλλ' ἀντ' άλλων

[ψάλλεις;

Στὸν 'Αλεξάνδρου γρήγορα χωρὶς μιλά να βγάλης.

Φ.—'Αλλὰ γιατί, βρέ τζόγια μου;

K.— Δὲν θα σου δώσω λόγο.

Φ.— Πήγαive πίσω, διάβολε, και ἄγυρα δὲν τρώγω.

K.—Στὸν 'Αλεξάνδρου γρήγορα για να μὴν πῆσῃ

κουτου.

Φ.—'Ὁ 'ξαφνικό σου, Φασουλῆ, τὸ πρόσμενες και τουτοῖ;

(Ὁ Φασουλῆσ ἀπάγεται εις την 'Αστουμιαν

κι' ἀμέσως τεσσαράκοντα πασάζει παρα μίαν,

μὰ τέλος ἀπολύεται ἀπὸ τὸ δεσμωτήριον

κι' ὀρκίζεται εις τὰς σιακὰς πατέρων δρυκολάκων

πὼς ἄλλοτε δὲν θα φανῆ κατὰ τὸ Κοιμητήριον,

ποὺ κρύπτονται μηδενιστὰι 'στα ἔγκατα των λάκκων).

~~~~~

Στὸ φύλλον τὸ ἐρχόμενον τὸ Κατηγορητήριον

για τὸν Τρικούπη τὸν Τζῶν-Μπουλ, αὐτὸν τὸν

[ἀλιτήριον.